

3.

Andragende fra *Frederiksberg Grundejerforening* om: *principalt*, at Afsnit II i det i Folketinget fremsatte Forslag til Lov om Ændringer i og Tillæg til de nugældende Regler for den kommunale Beskatning ikke maa bringes til Anvendelse i Forholdet mellem København og Frederiksberg, og *subsidiært*, at der i dette Forhold indføres saadanne Lempelser, at Reglerne om Erhvervsskat ikke blive mere i Frederiksbergs Disfavør, end de ere efter den nugældende Lovgivning. (Indbragt den 10. Januar 1911 af Folketingsmanden for Københavns Amts 1ste Valgkreds, *Ellanger*).

Andragerne anføre, at den gamle Hovedbetragtning, at den kommunale Personskat udelst tilfalder Opholdskommunen, maa anses for at stemme med Ret og Billighed, saa længe de nugældende Lovregler om Kommunernes Udredelse af de offentlige Udgifter bestaa. Spørgsmaalet om at gøre Brud paa dette gamle Lovgivningsprincip og indføre en Erhvervsskat er imidlertid rejst som et Krav fra Byernes Side overfor Landet paa Grund af et ganske bestemt Fænomen, det nemlig, at en Del gode Skatteydere i en Købstad undertiden flyttede ud i en tilstødende Nabokommune med lavere Skatteprocent, og Købstaden derved gik Glip af en Del Skat, som den havde Brug for til Dækning af Udgifter til sociale Formaal, taget i videste Forstand. Da det, særlig under vore Forfatningsforhold, synes bedst stemmende med Frihedens Begreb ikke ad Lovgivningens Vej at lægge unødige Hindringer i Vejen for Befolkningens Valg af Opholdssted, der ofte er dikteret af hygiejniske og andre lignende berettigede Grunde, forekommer det Andragerne, at det i og for sig havde været det mest rationelle at imødekomme Byernes berettigede Klager i ovennævnte Henseende ved at foretage en Omlægning fra Kommune til Stat af en Del af Udgifterne til sociale Formaal. I Stedet for at iværksætte en gennemgribende principiel Forandring her, vedtoges imidlertid i 1903 en Erhvervsskat. De herom i Lov af 15. Maj 1903 indførte Regler gik imidlertid allerere udenfor de Grunde, i Kraft af hvilke Byerne havde krævet en Erhvervsskat, thi ifølge disse burde Erhvervsskatten formentlig ikke være gjort anvendelig mellem Kommuner, der i det væsentlige havde samme Skatteprocent og stod paa nogenlunde lige Højde i Retning af Udgifter til sociale Formaal. Erhvervsskatten burde saaledes ikke være gjort anvendelig i Forholdet mellem København og Frederiksberg. Endvidere gik Loven formentlig langt udenfor den ovennævnte Række ved sin Bestemmelse om, hvilke Personer der skulde svare Erhvervsskat, idet den bl. a. medtog ikke blot Grundejere, der alt gennem Grundskatterne svarede deres rigelige Andel i Erhvervskommunens Byrder, men ogsaa en hel Del andre næringsdrivende, som ikke ved deres Forretning paaførte denne Kommune Udgifter af nogen Art, de ikke i Forvejen gav rigelig Valuta for gennem Huslejen, der jo indeslutter Andel i Grundskatterne.

Det Faktum, at de nævnte Regler om Erhvervsskat have været en Skuffelse for Byerne, har formentlig føresvævet det høje Indenrigsministerium, da det under 10. Maj 1910 nedsatte den kommunale Skattekommission og i Kommissoriet bl. a. gav denne til Opgave at undersøge, „om Hensynet til de paagældende Kommuners og Skatteyderes berettigede Interesser kræver Indførelse af et nyt Grundlag for den mellemkommunale Beskatning.“ Efter Indholdet af den afgivne Betænkning maa det imidlertid antages, at Kommissionens Flertal har fundet, at „de paaklagede Ulemper ved den nuværende Ordning ville kunne afhjælpes ved at tillade Skattens Beregning paa Grundlag af Erhvervskommunens fulde Skatteprocent eller Ligningsprocent samt ved en Udvidelse af de skattepligtiges Kreds“. Det kan dog nu vistnok ikke bestrides, at der gennem det af Kommissionens Flertal fremsatte Forslag er rokket betænkelig ved det ovennævnte gamle Hovedprincip om Opholdskommunens Ret, og at der i Virke-